

אלה, והסביר מאוחר יותר כי "המלאי אזל".

העורך שלא היה

מה שהיה יהלום מנסה להתנער מכל אחריות להרפתקה של פריסקופ, וגם לפרשת חדשות המישרה. הוא טוען כי בחדשות המישרה היה "פריילאנסר" (משתתף מיקרי) בילבד, למרות ששמו הופיע כעורך. הוא טוען גם שלא הכיר את יהודה שיף עד לפני חודשיים, למרות ששמו של שיף הופיע כ"עורך האחראי" של חדשות המישרה.

על טיעון זה שב יהלום וחוזר בקשר לפרשת פריסקופ. גם כאן, הוא אומר, לא היה אלא "עורך טכני", וגם כאן עבד כ"פריילאנסר", למרות שגם כאן הופיע שמו כעורך.

יהלום טוען בתוקף כי לא היה אחראי לכותרות המישהנה, שבהן הופיעו מעשי התרמית. "כל התומר הגיע אלי מישר ראלי וממוטה גור, ואני הייתי רק עורך טכני. רק אחרי שקרתה הפאשלה נעשיתי עורך ממש".

אייאפשר היה להשיג את תגובת מישר רדיהחוק?

עד כאן פרשת פריסקופ. נראה בעליל שגועשה כאן מעשה-תרמית, וקשה להבין כיצד ממשיכים אנשים כמוטה גור, ח"כ יוסף רום וברכה אדן לתת ידם לעניין. ישראל עיצמו הודה בגלוי כי הפירסום, כאילו יש להפצת הגליון בחו"ל חסות רישמית, אינו אלא מעשה-נוכלות. קשה מאוד לקרוא למה שאירע בקשר לראיון עם האלוף דן שומרון "תקלה", או "פאש" לה", כפי שכינה זאת משה יהלום בשיחה עם העולם הזה. אין כאן פאשלה, אלא גישה שיטתית לאורך הגליון כולה. גישה שביסודה תרמית ואחידת-עניינים מודעת — החל בעמוד הראשון של הגליון, וכלה באחרון. עכשיו מנסים יהלום וישרמלי להסיר מעליהם את האחריות, והם משי לים אותה איש על רעהו, או על "המ" שכתב" המיתורני, שלא חזר מחו"ל.

קצרה הדרך

לחרות

לא שעלילות הצמד הישראלי ויה לום עדיין לא תמו. הפעם שב והצי טרף אליהם שותפם הישן, מי שהוציא

מערכניק", וגבה שכר-סופרים לעצמו עבור רשימות שפירסם תחת שמות שונים בעי תון שערך.

באותה תקופה הכיר יהלום את רוני מילוא. פעיל-סטודנטים צעיר של תנועת החרות באוניברסיטה.

רשימת פעילויותיו של יהלום ארוכה ומגוונת. בין השאר היה מזכיר הנהלת מרכז תנועת-החרות ודובר-התנועה, יו"ר מטה-הבהירות של הליכוד בגיבעתיים, עורך-העיתון דפי חרות של התנועה, ועור רך המחר, בטאון צעירי התנועה. הוא גם ערך את מבט לבתים ואת חדשות רמת-גן, כתב בעיתונים היום הזה, מבט, בארץ-ישראל, ולבסוף גם במעריב לנוער. ההיכרות הארוכה עם רוני מילוא במיט דרוגות מצודת זאב קיצרה את הדרך ואיפשרה לשלושה לקבל תפקידי-מפתח בביטאון העומד להופיע בקרוב.

יהודה שיף הוא בעל-הממוטן שבין הש" לזשה. לדבריו, היה זה יואל ישראלי אשר גייס אותו להוצאת חדשות המישר טרה. עם מכירת עיתון זה, אומר שיף, הסתיימה העבודה העיתונאית שלו, והוא פנה ליעסקי המו"לות, המכובדים יותר. גם שיף אומר שלא הכיר את יהלום, למרות שהיה עורך חדשות המישרה. נקודה תמונה זו מתגבד ישראלי להסביר:

רוני מילוא טוען שאינו יכול להיפטר מהנוכל ומשותפיו מפני שהם יזמו את ביטאון הליכוד - האם יש סיבות אחרות?

הם יזמו את ביטאון הליכוד - האם יש סיבות אחרות?

"לשיף יש הרבה עובדים, והוא לא מכיר את כולם". חלוקת הסמכויות בין שלושת הש" תפים בביטאון-הליכוד היא ברורה. משה יהלום יהיה עורך-המישהנה, אך הוא מבי טיה כי מינוי זה אינו בגדר סוף-פסוק. הוא מקוה ליותר מכך. יואל ישראלי הוא סוכן-המודעות הראשי של הביטאון, ואילו יהודה שיף יהיה המוציא-לאור המכובד של ביטאון מפלגת-השילטון בישראל.

איך להיפטר?

ההכנות להוצאת עיתון-הליכוד הן עתה בעיצומן. נשכרו שתי קומות בבית שברחוב שלמה המלך, פינת המלך גזרית, לא הרחק ממצודת זאב, מרכז תנועת-החרות. כעורך-העיתון מונה דויד קריסקי, מי שהיה עורך לאשה. כבר הובי טחו מודעות רבות לעיתון, עליידי בנקים וחברות גדולות, ונעשים מאמצים קדחי

עימם את חדשות המישרה, המממן יהודה שיף. לאחר שחלפו בהצלחה על פני המישרה, ועלו משם אל מערכת-הביטאון, החליטו ישראלי, יהלום ושיף להגיע אל המוסד העליון: הליכוד. עוד בשיחה עם ישראלי, אחרי הפגישה עם גור, נשאל מנכ"ל פריסקופ כיצד הגיע אל חברי-הכנסת רוני מילוא, העומד בראש המערכת שתוציא-לאור, בחודש ה" בא, את ביטאון הליכוד. תחילה סירב להרחיב על-כך את הדיבור, אך אחר-כך הסכים לומר כי הרעיון של הוצאת עיתון הליכוד היה רעיונם שלהם-עצמם, ולא של רוני מילוא.

כאשר נשאל ישראלי אם הרעיון צץ במוחם בעיקבות דברי ראש-הממשלה, מני חם בגין, על הצורך בעיתון כזה, השיב בצניעות כי הדבר לא אירע בעיקבות דברי ראש-הממשלה, אלא רק בערך באר- תה תקופה, והוא אינו סבור כי ראש- הממשלה שאב את הרעיון מהם, אך גם ההיפך אינו נכון. לדבריו, הגיעו הוא וחבריו אל מילוא, משום שסברו כי יש

יהלום אינו יכול להסביר מדוע מופיע שמו כעורך, ולא כעורך טכני בלבד, בגליון שבו מופיעות "הפאשלות".

אחרי שיחת אלה התקשר העולם הזה עם דוברי המישרה הממשלתיים, שלכך אורה שיטפו פעולה עם ישראלי, ועם החברות המיסחריות הישראליות שנתנו מודעות לעיתון שלו.

דובר מישרד-הביטחון, דני ויינריך: "לא ראיתי את החוברת, אני לא יודע עליה, ולא יכול להגיב בלי חוברת ביד". דוברת מישרד-התעשייה-המיסחר, רבקה שרייבוביץ: "לא ראיתי את העיתון הזה. עד כמה שידוע לי, לא נתנו שום רשות כזאת. אני אשיג את החוברת, ואם ית ברר שהתפרסם שאנחנו מסייעים למכירה של העיתון הזה מבלי שנתנו רשות לכך, אצטרך לפנות ליועץ המיטפטי של ה" מישרד כדי לנקוט בהליכים".

יואל ויינר הוא דובר רשות ההשקעות הממשלתית, שמודעה בשמה הופיעה ב" פריסקופ. הוא אומר: "אני לא מכיר

בהתייחסו ליואל ישראלי אומר מילוא: "ישראלי הוא בסך-הכל סוכן-מודעות. כל אחד יכול להיות סוכן-מודעות. זו לא עתה לו כל קשר לחומר המערכתי של עיתון הליכוד, ולכן לא כדאי להרחיב עליו את הדיבור".

על משה יהלום הוא אומר: "הוא חברי המערכת. לא ידעתי על הקשר שלו לפר" שת הראיונות הגנובים. אני מתכוונ לקרוא לו לשיחה ולברר את העניין, לגופו של עניין, בתקופת-העבודה נבדוק כל ראיון שהוא יביא לעיתון, ונודא כי הראיון הוא אומנם בילעדי".

בשיחה מאוחרת יותר עם העולם הזה כבר היה מילוא מודאג יותר. על השאלה אם היה מודע לעבר הפלילי של ישראלי השיב שהשאלה אינה לעניין. מאוחר יותר אומר כי אינו יכול להיפטר מיהלום וישראלי, משום שהם היו בעלי הרעיון להוצאת הביטאון.

קשה לדעת אם רק ההתחייבות המוס" רית מונעת ממילוא להיפטר מיוזמי הרעיון. יתכן מאוד שהם דאגו להבטיח את עצמם, והחתימו את מילוא על התחייבות מפור רשת להפקיד בידיהם את עריכת הביטאון ואת השגת המודעות למענו, והפרהה של התחייבות כזאת תעלה בכסף רב.

שאלות חמורות

שאלות חמורות

עתה מתברר כי בליכוד אין מרוצים מישראלי ומיהלום, וייתכן שיחפשו דרך להוציאם מהעיתון. לעומת זאת מרוצים שם משיף.

שאלות חמורות

זרה ארוכה של שאלות מתערי ררת לנוכח מעלליהם של ישראלי, יהלום ושיף.

● כיצד יתכן שמישרת-ישראל, שי קציניה ידעו — והיו צריכים לדעת — על מעלליו הפליליים של ישראלי, הס" כימה להניח לו להוציא עיתון שהתחזה כביטאון המישרה? מי החליט על כך שאלפי שוטרים ייאולצו לחתום על חדשות המישרה?

● כיצד נפלו חצי תריסר אלופים והבריכנסת ברישתו של ישראלי? מדוע לא הוזהר גור על-ידי ידידו, קציני המישרה? אלופים אלה מילאו תפקידי-מפתח במערכת-הביטחון הישראלית, ולי כולם יש מינוי-החרום במילואים. העובדה שבקלות רבה כל-כך הם נותנים הם שמם להרפתקה עיתונאית-מיסחרית מסוג זה (ושרק אחד — מתי פלד — הסתלק מה" עניין בעוד מועד) חייבת לעורר מחשבות נוגות.

● האם לא ניסתה מערכת-הביטחון לברר בידי מי היא מפקידה את הוצאת הקטלוג הצבאי של ישראל, שסמנכ"ל מישרד-הביטחון נתן לו את ברכתו ה" רישמית?

● האם איש אינו טורח לברר את זהותם של אנשים המוציאים לאור פיר- סומים עבור מערכת-הביטחון, או מפמי קים והעורכים ביטאונים של חילות צה"ל?

● כיצד יתכן שאיש לא טרח להזהיר את המטה הארצי של המישרה, את צה"ל, את מערכת-הביטחון, ואת האלור פים-במילואים מפני הרפתקות שמעורב בהן נוכל מסוגו של ישראלי?

● מדוע ממשיכים מוטה גור וחבריו לתת גיבוי לישראלי ולהלום? מדוע ממשיך בכך רוני מילוא?

ישראל והחברו והוכיחו שאפשר לבצע מעשה נוכחות ממוכס, בלי להיענש. הם מוכרים עתה כמי שיש להם חזקה על "יצוא המחשבה האסטרטגית" של ישראל, וכמי שתורמים לעידוד מיסחר-ההגשק ה" ישראלי.

אם יידעו לשלב זאת עם קשריהם בתחום הפוליטי, הם עלולים להגיע רחוק במדינת-ישראל הדיוס.

שקמה פרנקל ומרסל זוהר

פטרון גור

הח"כ, שנושא את עיניו למנהיגות מפלגת-העבודה, מטרב להתנער מישראלי ומשותפו, וממשיך להאמין בעתידו המהיר של פריסקופ.

אינו יכול להתנער מישראלי ומ" שותפו משום שהם יזמו את ביט" גם החתימו אותו על התחייבות כלפיהם. תניים להבטיח לו מנויים רבים ככל האפשר. לצורך זה נעשה מאמץ מריכו במקומות-עבודה גדולים, בעיקר ממשי- תיים, שם יכול הליכוד לחזק. התפוצצות פרשת פריסקופ עלולה לחבל במאמצים אלה. חברי-הכנסת רוני מילוא הודה כי הוא רואה בהצלחת ביטאון הליכוד אתגר פוליטי חשוב בקאריירה שלו. כאשר התייחס לראשונה לפרשת פריסקופ, ניסה להעמיד פנים שאינו מוד- אג.

צורך ברמות פוליטית שתעמוד בראש עיתון כזה. מי שיצר את הקשר בין החבורה ובין מילוא, היה, כנראה, משה יהלום. יש קאריירה ארוכה בעיתונות. הוא נולד ברומניה ב-1948, למד ארכיאלוגיה והיס- טוריה באוניברסיטת תל-אביב, ובאיתה תקופה ערך שם את ביטאון הסטודנטים יתוש. העיתונאי אמנון אברמוביץ, שהיה כתב בעיתון זה באותה תקופה, יודע לספר שאו היה יהלום "חצי ליכודניק וחצי

ולא ראיתי. עד כמה שידוע לי, לא פנו אלינו. צריך להביא בחשבון שלסניף של רשות-השקעות בארצות-הברית יש תקציב פירסום משלו. אולי הם פנו ופירסמו". פרץ פורץ, דובר התעשייה האווירית, שפירסמה בגליון שתי מודעות בנות עמוד כל אחת, הגיב: "פנו אלינו בכתב עם טפסים והכל, אנחנו בדקנו את העניין וענינו. אני יודע דבר אחד, שחברעון הזה הופץ בסאלון האווירי בפאריס, ואני שים קראו והתעניינו".